

Arrest

nr. 76 634 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. CLYMANS en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Sierraleonense nationaliteit en bent u geboren op 14 februari 1987 te Baiwala. U bent moslim en uw etnische origine is Mende.

Eind 2003 ging u bij uw oom (E.N.) wonen te Freetown. Hij speelde een belangrijke rol bij de politieke partij Sierra Leone Peoples Party (hierna SLPP). Hij stelde u voor bij de Task Force van de SLPP en in februari 2004 werd u lid van deze Task Force. U ging er aan de slag als 'PR officer'. In 2005 werd u lid van de politieke partij SLPP. Op 21 juli 2007 vonden er twee gevechten plaats tussen de Task Force van de SLPP en groepen van de concurrerende politieke partij All People's Congress (hierna APC). U raakte gewond en werd door de politie naar het ziekenhuis gebracht. Uw oom (E.N.) gaf aan dat het te gevaarlijk werd om bij hem te wonen en u verhuisde op 1 september 2007 naar hotel Hill Top. In deze verkiezingsperiode was er veel vandalisme tegen SLPP. In maart 2008 ging u aan de slag bij Unity

Radio, de radiozender van de SLPP, waarvoor u aan het programma 'inside the paper' meewerkte. Nadat u op 12 februari 2009 een reportage maakte over cocaïnesmokkel, een dossier waarin APC betrokken was, kreeg u dreigtelefoontjes. Op 13 maart 2009 werden de kantoren van Unity Radio 's nachts aangevallen, maar de aanvallers van APC konden niet binnendringen. Op 16 maart 2009 werden de kantoren van Unity Radio opnieuw aangevallen door aanhangers van APC, waaronder ook een zekere 'Leatherboot', en verschillende vrouwen werden verkracht. De aanvallers wilden u doden omwille van uw betrokkenheid bij 'inside the paper', maar de politie kwam u redden en ze zetten u af bij het ziekenhuis. Nadat u twee weken in het ziekenhuis herstelde, zegden leden van de SLPP tegen u dat men u wilde doden, waarop u het ziekenhuis verliet en naar uw neef (M.K.) te Baiwala ging. In juni 2010 kwam de president met een delegatie APC-leden, waaronder ook Leatherboot, naar Baiwala. Via via kwam u te weten dat leden van APC te weten kwamen dat u bij uw neef (M.K.) woonde. U vluchtte via Kenema weg naar Freetown. Onderweg werd de bus waarmee u reisde echter tegengehouden en u werd gearresteerd omdat APC iets onderzocht over de reportage over de cocaïnesmokkel. Na twee dagen werd u getransfereerd naar de 'maximum prison' te Kenema. Na drie maanden trof uw oom (A.N.) een regeling met een gevangeniswachter en deze bood u de kans om te ontsnappen op 29 september 2010. Op 4 oktober 2010 verliet u Sierra Leone en op 7 oktober 2010 diende u in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door aanhangers van APC en door de politie, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient met betrekking tot uw activiteiten voor de Task Force van de SLPP en de volgens u daaruit voortvloeiende vervolging het volgende te worden opgemerkt.

U gaf aan dat op 21 juli 2007 twee gevechten plaats vonden tussen de Task Force van de SLPP en groepen van de concurrerende politieke partij APC en dat u hierbij gewond raakte. U slaagde er echter niet in te preciseren welke de 'gangs' van de APC waren die betrokken waren bij de gevechten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Verder gaf u aan dat de politie u naar het ziekenhuis bracht. U gaf niet aan dat u klacht neerlegde bij de politie of dat u bescherming zocht bij hen, wat opmerkelijk is, daar u volgens uw verklaringen duidelijk verwondingen opliep en de politie u ook naar het ziekenhuis hielp. U verklaarde wel dat de politie 100% APC is (gehoor CGVS, p.11-12) maar uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in die periode de SLPP nog steeds aan de macht was (zie documentatie in het administratieve dossier). U bracht verder geen enkel element of geen enkele concrete indicatie naar voor die erop zou kunnen wijzen dat u toen geen bescherming kon genieten van de politie, in tegendeel, de politie bracht u zelfs naar het ziekenhuis voor verzorging.

Verder slaagde u er geenszins in aannemelijk te maken dat u persoonlijk geviséerd werd door APC tijdens het incident of zelfs in de periode volgend op het incident van 21 juli 2007. U verklaarde dat uw oom zei dat het beter was dat jullie niet samen bleven wonen omdat er al mensen u bij hem kwamen zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U concretiseerde dit echter verder niet. Bovendien komt uit uw verklaringen duidelijk naar voor dat de incidenten plaatsvonden tijdens een groepsmanifestatie, met name een rally, waarbij de SLPP als geheel geviséerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U vertelde dat leden van de APC foto's namen en dat toen velen uw gezicht kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het is echter weinig geloofwaardig dat u louter omwille van uw deelname aan de rally en door de foto's die daar genomen werden, individueel verder vervolgd zou zijn geweest door de APC. U bracht verder geen enkele andere bijkomende verklaring aan ter verduidelijking voor waarom u ineens persoonlijk door de APC gezocht en vervolgd zou zijn na de incidenten tijdens de rally van 21 juli 2007.

Bovendien is het uiterst bevreemdend dat u, als vroeger lid van de Task Force van de SLPP in uw uiteenzetting voor het Commissariaat-generaal over de gebeurtenissen vanaf 21 juli 2007 en de daaropvolgende verkiezingsperiode op geen enkel moment melding maakte van de gebeurtenissen van 1 september 2007 in Freetown. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat op 1 september 2007 het geweld tussen de Task Forces van de SLPP en die van de APC een hoogtepunt bereikte in Freetown waarbij zware rellen uitbraken en langs beide kanten meerdere gewonden vielen (zie documentatie in het administratieve dossier).

Ook met betrekking tot uw verklaringen aangaande de Task Force van de SLPP zelf en de werking hiervan, dienen enkele ernstige bedenkingen gemaakt te worden. Zo vertelde u dat de Task

Force opgericht werd in 2004 om de verkiezingen voor te bereiden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is echter weinig aannemelijk dat deze Task Force die als doel had de overwinning voor de SLPP bij de verkiezingen van 2007 in de wacht te slepen in februari 2004 reeds opgericht zou geweest zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat er pas vanaf 2006, 2007 sprake was van deze Task Force van de SLPP (zie documentatie in het administratieve dossier). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar de volledige naam van de voorzitter van de Task Force, stelde u enkel zijn bijnaam Mandereh te kennen en dat iedereen hem bij die naam kent en zijn andere naam niet gekend is (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegde toe dat Mansaray zijn echte achternaam is (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het is op zijn minst verwonderlijk dat u de volledige naam van de voorzitter niet leek te weten en dat, zoals blijkt uit de objectieve bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, u niet leek te weten dat de voorzitter onder een andere bijnaam bekend stond (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en documentatie in het administratieve dossier). Tenslotte is het uiterst bevreemdend dat u, sprekende en uitleg verschaffende over deze Task Force van de SLPP nergens spontaan uitlegde dat de Task Force van zowel de SLPP als van de APC vooral uit vroegere strijders bestond die in 2006 vrijgelaten werden uit de gevangenis, ook niet op het moment dat u gevraagd werd naar de structuur van de Task Force of toen u gevraagd werd naar de andere leden van de Task Force (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en documentatie in het administratieve dossier).

Uit voorgaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw lidmaatschap van en uw activiteiten voor de Task Force van de SLPP in de aanloop van de verkiezingen van 2007 totaal niet geloofwaardig zijn.

U legde hieromtrent ter ondersteuning van uw verklaringen een lidkaart van de Task Force (met nummer 10806) voor op het Commissariaat-generaal. In het licht van bovenstaande vaststellingen dient echter aan de authenticiteit van dit document getwijfeld te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het document in kwestie niet helemaal leesbaar is en zo bijvoorbeeld de datum van uitgifte niet meer ontcijferd kan worden.

Verder dienen ook een aantal ernstige bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten voor de radiozender van de SLPP 'Unity Radio' en de daaruit voortvloeiende vervolging waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest.

U vertelde dat 'Unity Radio' opgericht werd nadat de SLPP de verkiezingen verloor in 2007 en dat het aanvankelijk een mobiele radio was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Even later zei u dat de radio opgericht werd in september 2007 (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat de radiozender reeds in de aanloop naar de verkiezingen werd opgericht en niet pas daarna zoals u zelf verklaarde (zie documentatie in het administratieve dossier). U verklaarde dat u bij de radio begon te werken eind 2007, vermoedelijk december (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uit de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de radiozender uit de lucht ging in september 2007, vlak na de bekendmaking van de resultaten van de verkiezingen, iets wat u overigens op een bepaald moment zelf bevestigde (zie gehoorverslag CGVS, p.12) en dat de radiozender pas terug is beginnen uitzenden in april 2008 (zie documentatie in het administratieve dossier). U vermeldde een aantal aanvallen op 'Unity Radio' waarop u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd hoeveel keer Unity Radio werd aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U repliceerde dat de radio werd aangevallen in maart 2008, op 13 maart 2009 en op 16 maart 2009 (zie gehoorverslag CGVS, pp.13-14). Het is echter uiterst bedenkelijk dat u de aanval van 24 juli 2008 op het hoofdkwartier van de SLPP waar Unity Radio zich bevond, niet zou vermelden (zie documentatie in het administratief dossier). U vertelde dat na maart 2008 de radio even uit de lucht ging omdat er te weinig geld was (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U was duidelijk niet op de hoogte van de gedwongen sluiting van 'Unity Radio' in mei 2008 en de reden hiervoor, iets waar u als insider toch op de hoogte van moet geweest zijn (zie documentatie in het administratieve dossier).

Uit voorgaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten voor 'Unity Radio' weinig geloofwaardig zijn.

U legde ter ondersteuning van uw verklaringen een kaart van 'Unity Radio' voor die geldig is van september 2007 tot 2012. In het licht van bovenstaande vaststellingen dient echter aan de authenticiteit van dit document getwijfeld te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het document in kwestie slechts een geplastificeerd papiertje in zeer slechte staat is waarop geen enkele officiële stempel of handtekening staat.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat ook bij uw verklaringen betreffende de door u beweerde arrestatie van juni 2010 een aantal ernstige bedenkingen rijzen daar uw verklaringen uiterst vaag zijn. Zo gaf u aan dat u twee weken na de aanval op 16 maart 2009 bij uw neef (M.K.) te Baiwala ging wonen (gehoor CGVS, p.15). U verklaarde verder dat de president van Sierra Leone in juni 2010 met een delegatie APC-leden naar Baiwala kwam en dat (H.), de vriendin van uw neef (M.K.), tegen u zei dat ze

gehoord had dat de APC-leden wisten waar u logeerde (gehoor CGVS, p.15). Toen u na deze vage verklaringen gevraagd werd hoe de APC-leden wisten waar u logeerden gaf u al even vaag aan dat (H.) zei dat iemand het tegen hen zei. Toen u daarop gevraagd werd wie het zei, gaf u aan dat (H.) het niet wist (gehoor CGVS, p.15). U verklaarde verder dat u onmiddellijk na bovenstaand nieuws wegluchtte en dat u op 25 juni 2010 - toen u enkele dagen na uw vlucht op een bus zat - door de politie gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd waarom de politie u arresteerde, gaf u aan dat u het vroeg aan de politie, maar dat die zei dat u het nog wel te weten zou komen. Toen u daarop opnieuw gevraagd werd waarom u gearresteerd werd, gaf u hetzelfde vage antwoord (gehoor CGVS, p.16). Later gaf u aan dat men u nooit beschuldigde en dat een inspecteur zei dat de APC iets onderzocht, namelijk de reportage die u maakte over (Ke.S.) en de cocaïnesmokkel. Toen u daarop gevraagd werd of men u ondervroeg tijdens uw gevangenschap, ontweek u de vraag door te stellen dat een inspecteur enkel zei dat de APC iets onderzocht. Toen u meer specifiek gevraagd werd of u geen vragen gesteld werden over de zaak van (Ke.S.) en de cocaïnesmokkel, gaf u aan van niet. U stelde verder dat men u zag als iemand die tegen APC was, omdat er geen reden was om u te arresteren (gehoor CGVS, p.16). Er dient te worden vastgesteld dat u erg vaag blijft over de door u beweerde arrestatie in juni 2010. Bovendien gaf u zelf aan dat de politie u reeds tweemaal eerder uit de handen van dezelfde APC redde (zie hierboven) en kunt u geen afdoende verklaring bieden waarom de politie u nu plots zou arresteren. Uw verklaringen over de door u beweerde arrestatie door de politie in juni 2010 missen dan ook overtuigingskracht.

Verder kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw beweerde opsluiting van 25 juni 2010 tot 29 september 2010. U gaf aan dat u drie maanden opgesloten zat in de 'maximum prison' te Kenema en dat u met twee andere personen in de cel zat. Toen u gevraagd werd wie de andere twee personen waren, gaf u aan dat ene (Ag.) noemde en dat u de naam van de andere persoon niet meer wist. Toen u gevraagd werd waarom (Ag.) in de cel zat, gaf u vaag aan dat hij een crimineel was. Toen daarop opnieuw gevraagd werd waarom (Ag.) in de cel zat, gaf u aan dat hij het nooit zei. Verder wist u evenmin omwille van welke reden de tweede celgenoot opgesloten werd (gehoor CGVS, p.17). Verder gaf u aan dat een persoon u vrijliet, maar kent u de naam van deze persoon niet (gehoor CGVS, p.19). Men kan redelijkerwijs verwachten dat men na een detentieperiode van drie maanden preciezere en meer gedetailleerde herinneringen heeft. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder uw verklaringen dat u op 25 juni 2010 gearresteerd werd en gedurende drie maanden opgesloten zat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Sierraleonse 'certified true copy van uw geboorteakte' (met nummer WFF36011) toont uw identiteit aan, welke niet in twijfel wordt getrokken. U legde verder nog uw lidkaart van de SLPP (met nummer 10806) voor. Uw lidmaatschap van de SLPP wordt hier echter niet in twijfel getrokken. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze lidkaart niet van die aard is dat ze op zich de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw activiteiten voor de Task Force van de SLPP en uw activiteiten voor de 'Unity Radio' van de SLPP kan herstellen. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt inzake de gevechten tussen de Task Force van de SLPP en de APC dat hij aan het einde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aangaf dat het ging om de 'Osai Owai Boys', de benaming die aan de Task Force-leden van de APC werd gegeven. Hij noemde een aantal leden en gaf aan deze te herkennen aan hun rode T-shirts.

Verzoeker acht het kort door de bocht om te veronderstellen dat de politie niet APC-gezind kan zijn en dat hij beschermd zou zijn louter omdat de SLPP nog aan de macht was in juli 2007. In Sierra Leone is de politie doorgaans APC-gezind, onafhankelijk van welke politieke formatie aan de macht is. Dit is historisch zo gegroeid. De politie kwam op 21 juli 2007 dan ook niet tussenbeide. Ze lieten de APC begaan tot het gevecht gedaan was, te meer daar zij zagen dat de APC-leden in de meerderheid waren en aan de winnende hand waren. Daarna brachten zij, daar zij ook een medische veiligheidsfunctie hebben, de SLPP- en APC-leden naar het ziekenhuis.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet aannemelijk maakt persoonlijk te worden geïdendeerd omwille van de feiten in 2007, voert verzoeker aan dat hij niet louter omwille van zijn deelname aan de rally van 21 juli 2007 werd vervolgd door de APC. Hij stelde dat hij in de kijker liep vanwege zijn activiteiten als executive member en PR officer van de Task Force. Zij droegen steeds groene T-shirts en werden vervoerd in een groene pick-up. Verzoeker bleef ook na de verkiezingen van 2007 een doelwit omdat hij in december 2007 aan de slag ging bij Unity Radio en daarbij kritische berichtgeving ten aanzien van de APC niet schuwde. Nog belangrijker is het feit dat verzoeker afstamt van een politieke familie. Zijn familienaam wordt stevast gelinkt aan de SLPP. Zo vervulde zijn oom, een prominent figuur binnen de SLPP, de functie van electoral commissioner voor de Eastern Region van 2004 tot 2007. Ook zijn vader is actief lid en oefende een politiek mandaat uit tot in 2007. Verzoekers moeder was eveneens betrokken bij de SLPP en was voorzitter van de vrouwenafdeling van Kenema District. Het huis van verzoekers ouders werd in 2007 aangevallen, waarbij verschillende ramen sneuvelden. Ook andere leden van de familie vervullen publieke functies in hun domeinen.

Dat hij geen spontane melding maakte van de gebeurtenissen van 1 september 2007 in Freetown wijt verzoeker aan het feit dat hij slechts antwoordde op de gestelde vragen. Bovendien was hem gevraagd te vertellen wat hem overkwam en was hij bij deze gebeurtenissen niet betrokken. Hij vermeldde deze wel toen hij vertelde over zijn onderduiken op die dag. Hij trok zich, mede ingevolge het feit dat er veel gevechten plaatsvonden, terug in het hotel en schakelde zijn telefoon uit veiligheidsoverwegingen uit zodat hij niet veel nieuws ontving over deze feiten.

Verzoeker stelt dat de Task Force van de SLPP werd gereactiveerd in februari 2004, ter gelegenheid van de gemeenteraadsverkiezingen van dat jaar. Het hoofddoel was echter niet deze verkiezingen maar wel de verkiezingen van 2007. De lokale verkiezingen werden gezien als test. Verzoeker was één van de 'reviving members' zodat hij van in 2004 bij de activiteiten van de Task Force betrokken was. In tegenstelling met wat het CGVS stelt werd de Task Force niet opgericht maar gereactiveerd in 2004. Voorts blijft verzoeker erbij dat 'Mandereh' de enige bijnaam is van de voorzitter van de Task Force.

Dat hij nergens spontaan vermeldde dat de Task Force van de SLPP en de APC vooral uit vroegere strijders bestonden verklaart verzoeker doordat niet expliciet naar de geschiedenis van hun leden werd gevraagd. Het is een stap te ver om te eisen dat hij dit spontaan zou vermelden. Het is allerm minst zo dat de Task Force-leden voornamelijk strijders zijn die in 2006 uit de gevangenis werden vrijgelaten.

Met betrekking tot de lidkaart van de Task Force betoogt verzoeker dat het gaat om een geplasticeerd papieren document dat reeds acht jaar oud is. De slijtage en slechte leesbaarheid van de kaart kunnen worden toegeschreven aan het gebruik ervan. Bovendien betwist het CGVS noch zijn identiteit, noch zijn lidmaatschap van de SLPP.

Verzoeker stelt inzake Unity Radio dat de locatie van deze zender aanvankelijk geheim werd gehouden vanwege het verliezen van de verkiezingen door de SLPP in 2007 en de vijandigheid tussen de SLPP en de APC daarna. Daardoor ontstonden geruchten dat het een mobiele radio was. Verzoeker was hiervan ook overtuigd voor hij bij Unity Radio ging werken. Van zodra hij tewerkgesteld werd bij deze radio wist hij dat deze vanop een vaste locatie opereerde. Verzoeker is zeker dat Unity Radio nooit heeft uitgezonden voor de verkiezingen van 2007. Deze radio werd immers opgericht met het overleven van de SLPP als doel. Slechts van zodra de SLPP de verkiezingen verloor startte men de uitzendingen. In de aanloop van de verkiezingen bestond echter wel een ander medium, met name Unity Paper. Deze twee media mogen niet met elkaar worden verward.

Verzoeker geeft aan dat hij nooit heeft verklaard dat Unity Radio in september 2007 uit de ether ging. Hij gaf wel aan dat de gebouwen van de SLPP op 1 september 2007 werden geblokkeerd. Verder is verzoeker zeker dat Unity Radio heeft uitgezonden tussen december 2007 en juli 2008 aangezien hij zelf deel uitmaakte van het team presentatoren.

Dat hij de aanval van 24 juli 2008 op het radiostation niet vermeldde verklaart verzoeker doordat aanvallen tussen de SLPP en de APC dagelijkse kost waren. Het is onmogelijk elke aanval of poging tot aanval op het hoofdkwartier en/of Unity Radio te registreren. De aanvallen die de grootste schade berokkendden waren de drie waarvan hij melding maakte tijdens het interview.

Verzoeker heeft inderdaad gezegd dat Unity Radio af en toe kampte met een gebrek aan fondsen en daardoor soms even de uitzendingen moest staken tot het probleem was opgelost. Voorts gelooft hij dat

het CGVS met haar opmerking zinspeelt op de beweerde sluiting van Unity Radio door de IMC doch is deze informatie niet correct. Het is de vicepresident die de sluiting beval.

Verzoeker stelt dat zijn lidkaart van Unity Radio werd uitgereikt door de manager van Unity Radio. Het betreft een kaart die niet werd uitgereikt door een officieel persorgaan, met beperkte middelen werd opgesteld en op heden dus in slechte staat verkeert.

Inzake de omstandigheden waarin hij werd gearresteerd geeft verzoeker aan dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS aangaf dat H. getuige was van een conversatie van L.N., een ver familielid dat in onmin leeft met zijn familie, de SLPP de rug heeft toegekeerd, een prominent APC-lid is en de huidige Deputy Minister van Onderwijs, Wetenschap en Technologie. Verzoeker vroeg niet hoe deze persoon wist dat hij in zijn geboortedorp verbleef aangezien iedereen hem daar had kunnen zien rondlopen. Hij achtte het veiliger om H. niet meer details te vragen en begon meteen zijn ontsnapping te plannen.

Met betrekking tot de reden van zijn arrestatie herhaalt verzoeker de aangevoerde feiten, stelt hij dat hem bij aankomst in de gevangenis werd toegesnuwd dat wie opkomt voor de SLPP zou worden gedood en dat hij in de gevangenis nooit werd ondervraagd noch het recht kreeg om met een advocaat of rechter te spreken. Hij kan dus alleen maar vermoeden dat zijn arrestatie te maken had met zijn rol binnen de SLPP en werd ingegeven door het oogmerk hem uit te schakelen voor de verkiezingen in 2012. Nu de politiediensten bemand worden door APC-aanhangers kan ervan worden uitgegaan dat hij op bevel van de APC en omwille van politieke redenen werd gearresteerd. Verzoeker merkt verder op dat de politie hem nooit 'redde' uit de handen van de APC doch hem enkel nadien, in gewonde toestand, naar het ziekenhuis bracht, en dit nadat de gevechten waren afgelopen en zij de knokploeg van de APC haar gang liet gaan.

Zijn gebrek aan kennis omtrent zijn medegevangenen wijt verzoeker aan het feit dat één van hen een soort uitgangspersmissie of halve vrijheid genoot zodat hij niet permanent in dezelfde cel zat. Verder spraken hij en verzoeker verschillende talen. Verzoeker zat wel de hele tijd samen met A. in de cel. Zij spraken wel dezelfde taal en babbelden veel om de tijd te verdrijven. Zij bespraken echter nooit het misdrijf dat A. beging. Verzoeker vreesde voor zijn veiligheid en lichamelijke integriteit en had er geen belang bij om zijn celgenoot nodeloos te antagoniseren. Hij verkoos het om niet zelf spontaan in te gaan op de eventuele criminele feiten die werden gepleegd door zijn celgenoot.

Verzoeker kon de naam geven van twee bewakers, zag geen reden om bewakers tot vriend te maken en vertrouwde hen niet. Zij dienden de bewakers aan te spreken met 'O.C.' zodat hun namen niet noodzakelijk gekend waren. De bewakers vermeden hun familienaam bekend te maken daar zij omkoopbaar zijn en wilden vermijden dat hun familienaam later zou kunnen worden verbonden aan hun daden van corruptie. Wanneer zijn oom hem vrijkocht werd dan ook niet over de bewaker gerept. Voor verzoeker leek het, voor ieders veiligheid, ook belangrijk zo weinig mogelijk details te kennen.

Verzoeker voegt aanvullende stukken bij het verzoekschrift. Hij ontving deze slechts in het stadium van onderhavige beroepsprocedure, wat blijkt uit de poststempel op de bijgevoegde omslag.

2.1.2. Verzoeker voert in een 'enig middel' de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in samenhang gelezen met artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Uit het voorgaande blijkt dat de argumentatie van het CGVS niet afdoende en niet draagkrachtig is. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo wordt zomaar aangenomen dat de politie niet APC-gezind kan zijn omdat de SLPP aan de macht is, wordt verschillende keren gesteld dat verzoekers verklaringen 'vaag' zouden zijn en weet deze niet eens hoe zich te verweren tegen het verwijt van 'vage' verklaringen, dit terwijl voor hem zelf de reden voor zijn arrestatie en de manier waarop men wist dat hij in zijn geboortedorp vertoefde vaag zijn. Vaagheid kan niet aanvaard worden als argument. Ook over het ontstaansmoment van Unity Radio is het CGVS eerder vaag. Er zijn aanwijzingen dat deze al voor de verkiezingen werd opgericht doch verzoeker stelt zich de vraag wanneer dit dan precies is, gelet op het feit dat er twee verkiezingsrondes waren.

In dit kader dient eveneens te worden gewezen op het feit dat alle pers en communicatie in de media over partijpolitieke kwesties moet worden gezien in de context van de twee grote politieke formaties. De media in Sierra Leone is niet betrouwbaar als onafhankelijke bron van informatie. Minstens moeten dergelijke bronnen gecheckt worden alvorens gevolgtrekkingen te maken.

2.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemmt daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij, ondanks dat zijn oom zijn reis zou hebben geregeld en ondanks dat de smokkelaar samen met hem naar België reisde, de naam van deze smokkelaar niet geven. Voorts kon hij geen toelichting geven omtrent de documenten die voor zijn reis werden gebruikt en legde hij dienaangaande incoherente verklaringen af. Zo stelde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een document had om te tonen in de luchthaven doch dit niet goed zag, waarbij hij preciseerde: *“ik mocht het enkel vasthouden om door de controle te gaan”*. Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zou het echter de smokkelaar geweest zijn die het document steeds toonde dat voor zijn reis werd gebruikt bij de controles en zou deze smokkelaar hebben verhinderd dat verzoeker dit stuk in zijn handen kreeg. Bovendien kon verzoeker niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij hij naar België zou zijn gereisd, noch waar hij een tussenlanding zou hebben gemaakt. Evenmin kon hij preciseren onder welke naam hij zou hebben gereisd, noch of het al dan niet zijn eigen foto was die in de voor deze reis gebruikte documenten werd opgenomen (administratief dossier, stuk 5, p.10-11; stuk 12, verklaring, nr.21, 34).

Verzoeker verklaarde actief te zijn geweest voor Unity Radio, de spreekbuis van de SLPP, doch hij legde foutieve verklaringen af omtrent het moment waarop deze radiozender werd opgericht. Verzoeker verklaarde bij het CGVS dat Unity Radio slechts werd opgericht nadat de SLPP de verkiezingen verloor in 2007. Hij houdt vast aan deze verklaring in het verzoekschrift en stelt zeker te zijn dat Unity Radio nooit heeft uitgezonden voor de verkiezingen van 2007 (administratief dossier, stuk 5, p.9, 12; rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat Unity Radio wel degelijk werd opgericht voorafgaand aan en in de aanloop naar de verkiezingen in 2007 (administratief dossier, stuk 18: landeninformatie). Verzoeker legt

daarenboven incoherente verklaringen af, daar waar hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij aanvankelijk dacht dat deze radiozender mobiel was omdat de locatie geheim werd gehouden doch dat hij van zodra hij tewerkgesteld werd bij Unity Radio wist dat deze vanop een vaste locatie, en dus niet mobiel, opereerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10). Bij het CGVS stelde hij immers herhaaldelijk en eenduidig dat Unity Radio aanvankelijk een mobiele radio was (administratief dossier, stuk 5, p.9, 12).

Verzoeker legde tevens incoherente verklaringen af aangaande het moment waarop hij voor Unity Radio zou zijn beginnen werken. Bij het CGVS stelde hij aanvankelijk, gevraagd naar dit moment: *"Eind 2007. Ik denk december"* (*ibid.*, p.9). Even later stelde hij echter: *"In maart 2008 begon ik bij Radio Unity te werken"* (*ibid.*, p.13). In onderhavig verzoekschrift stelt hij opnieuw in december 2007 aan de slag te zijn gegaan bij Unity Radio (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3). Deze vaststelling klemt nog des te meer daar geen van beide verklaringen kunnen worden gerijmd met de informatie in het dossier. Daar waar verzoeker beweert in december 2007, dan wel in maart 2008 voor deze radio te zijn beginnen werken en bovendien stelt zeker te zijn dat Unity Radio uitzond tussen december 2007 en juli 2008 omdat hij zelf deel uitmaakte van het team presentatoren, blijkt uit de informatie in het dossier immers dat Unity Radio onmiddellijk na de bekendmaking van de verkiezingsuitslag van 2007, die geschiedde op 17 september 2007, uit de ether verdween ingevolge de vernieling van de studio van deze zender, alsmede dat deze zender daarna slechts voor het eerst terug uitzond op 29 april 2008 (administratief dossier, stuk 18: landeninformatie). Dat verzoeker uitgerekend in deze periode beweert te zijn beginnen werken voor Unity Radio ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Uit voormelde informatie blijkt voorts dat Unity Radio tijdens de periode waarin verzoeker beweert hiervoor te hebben gewerkt, en meer bepaald in mei 2008, gedurende een tijd werd gesloten op bevel van de Minister van Informatie en Communicatie. Verzoeker bleek hiervan echter kennelijk niet op de hoogte. Hij vermeldde deze sluiting niet wanneer werd gevraagd of Unity Radio ooit werd gesloten, doch maakte slechts melding van de sluiting vanaf maart 2009. Gevraagd of Unity Radio voordien ooit werd gesloten, stelde hij weliswaar, zoals hij aanhaalt in het verzoekschrift, dat zij een tijdje geen middelen hadden wegens geen geld, doch hij verklaarde wanneer vervolgens werd gevraagd wanneer dit was tevens uitdrukkelijk: *"Februari tot maart 2008. Nadien radio zonder problemen tot 16/3/2009"* (administratief dossier, stuk 5, p.18). Dat hij klaarblijkelijk niet wist dat de radiozender in mei 2008 gedwongen werd gesloten plaatst de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling voor Unity Radio nog verder op de helling.

Verzoeker was bovendien evenmin op de hoogte van de aanval die in juli 2008 werd uitgevoerd op het hoofdkwartier van de SLPP, nochtans het gebouw waarin de studio van Unity Radio zich bevond (administratief dossier, stuk 18: landeninformatie). Waar hij tracht te laten uitschijnen dat hij deze niet zou hebben vermeld omdat aanvallen dagelijkse kost waren en omdat hij enkel de zwaarste aanvallen vermeldde, dient te worden opgemerkt dat zijn gezegden bij het CGVS geen ruimte laten voor deze verklaring. Hij maakte daar slechts melding van drie aanvallen, met name een aanval in maart 2008 en twee aanvallen in maart 2009, en gaf nergens aan dat er nog andere of veelvuldige aanvallen plaatsvonden. Er werd hem nochtans duidelijk gevraagd hoeveel keren Radio Unity werd aangevallen (administratief dossier, stuk 5, p.13-14). Dat hij enkel de zwaarste aanvallen zou hebben vermeld strookt daarenboven niet met de voormelde landeninformatie en zijn verklaringen. Hieruit blijkt immers dat bij de aanval in juli 2008 van zwaardere aard was dan de eerste aanval in maart 2009, waarbij de belagers zelfs niet binnen geraakten (*ibid.*, p.13). Wanneer verzoeker in het kader van de sluiting van de radio wegens de aanval in maart 2009 even verder werd gevraagd: *"Kende deze zender ook problemen buiten sluiting?"*, antwoordde hij bovendien: *"Niet dat ik weet"* (administratief dossier, stuk 5, p.18).

Verzoeker maakt daarenboven zijn aanwezigheid tijdens de aanval van 16 maart 2009 op Unity Radio in het geheel niet aannemelijk. Verzoeker legde omtrent deze gebeurtenis vage verklaringen af, daar waar hij enerzijds beweerde dat verschillende vrouwen werden verkracht, waaronder een vrouw die werkte in de kantine, een vrouw van de SLPP en nog een andere vrouw, doch anderzijds van geen van deze verkrachte vrouwen de naam kon geven. Bovendien beweerde hij enerzijds dat de APC de radio aanviel, waarbij hij preciseerde: *"Ze hadden hun kleuren niet aan, maar zegden hun mot(t)o"*, doch kon hij anderzijds niet preciseren wat dit motto van de APC was (*ibid.*, p.14), hetgeen des te meer klemmt omwille van zijn in het verzoekschrift voorgehouden profiel als PR-officer van de Task Force van de SLPP. Verzoeker legt bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af inzake de handelwijze van de politie bij dit incident. In het verzoekschrift verklaart hij dat de politie hem en de andere gewonden slechts kwam evacueren na de aanval. Tevens stelt hij even verder eenduidig dat de politie hem nooit redde uit de handen van de APC en hem slechts naar het ziekenhuis bracht nadat de gevechten voorbij waren en nadat zij de knokploeg van de APC haar gang liet gaan (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4,

14). Bij het CGVS stelde verzoeker echter duidelijk dat de politie hem wel redde. Hij gaf aldaar immers aan: *“Ze wilden me doden, maar het lukte niet, want de politie kwam”* en stelde even verder: *“De politie kwam ons redden tijdens de aanval en ze brachten ons naar het ziekenhuis. Ze coverden ons zelfs”* (administratief dossier, stuk 5, p.14). Verzoekers stelling in het verzoekschrift omtrent de APC-gezindheid van de politie is bijgevolg niet te verzoenen met voorgaande verklaringen.

Daarenboven kan van iemand die betrokken zou zijn geweest bij de aanval van 16 maart 2009 en zijn asielaanvraag hierop steunt, redelijkerwijze worden verwacht dat deze persoon enige interesse zou vertonen voor de verdere ontwikkelingen en de gevolgen van deze aanval. Desondanks bleek verzoeker niet te kunnen zeggen of er al dan niet arrestaties werden verricht tijdens of in de nasleep van deze aanval, doch antwoordde hij, hiernaar gevraagd: *“Ik kan het niet zeggen. Het moet wel”*. Nogmaals gevraagd of hij niet weet of er iemand werd gearresteerd, antwoordde verzoeker: *“Ik volgde het niet op”* (*ibid.*, p.15). Dergelijke houding getuigt, zeker voor een persoon die journalistieke activiteiten ontwikkelde, van een gebrek aan interesse voor zijn problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat gaan geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde activiteiten voor Unity Radio, noch aan de problemen die hij ingevolge deze activiteiten zou hebben ondervonden in 2009. Bijgevolg kan aan verzoekers vermeende arrestatie en detentie van juni 2010 tot september 2010 evenmin geloof worden gehecht. Het is, in acht genomen dat hij zijn activiteiten voor de radiozender van de SLPP en zijn eerdere problemen sedert de verkiezingen van 2007 niet aannemelijk maakt, immers geenszins geloofwaardig als zou men hem, na hem ongeveer drie jaren met rust te hebben gelaten, in juni 2010 plots arresteren omwille van zijn SLPP-lidmaatschap. Het *post factum* geuite, louter hypothetische vermoeden dat men hem mogelijk wilde uitschakelen voor de verkiezingen in 2012 kan deze vaststelling, te meer daar deze verkiezingen ten tijde van de beweerde arrestatie nog meer dan anderhalf jaar verwijderd waren, niet ontkrachten.

Het voormelde in acht genomen, toont verzoeker, daargelaten de vraag of enige geloofwaardigheid kan worden toegekend aan zijn voorgehouden activiteiten voor de Task Force van de SLPP in de aanloop naar de verkiezingen van 2007 en zijn betrokkenheid bij het incident op 21 juli 2007, niet aan dat hij zijn land van herkomst zou hebben dienen te verlaten ingevolge een gegronde vrees voor vervolging. Dat hij ingevolge de feiten in 2007 tot aan zijn vertrek en tot op heden nog gevisieerd zou worden is immers geenszins aannemelijk. Verzoeker verbleef na deze feiten en na de verkiezingen van 2007 nog meer dan drie jaar in zijn land van herkomst tot oktober 2010 en hij toont, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn activiteiten en problemen nadien, niet aan gedurende deze periode ook maar enig probleem te hebben ondervonden of doelwit te zijn geweest van vervolging door de APC.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij, zoals gesteld in onderhavig verzoekschrift, ingevolge het politieke profiel van zijn familie vervolging zou riskeren bij een terugkeer naar Sierra Leone. Gezien hij niet geloofwaardig maakt dat hij gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst enig probleem zou hebben ondervonden kan bezwaarlijk worden aangenomen dat hij omwille van zijn familiaal profiel bij een terugkeer dreigt te zullen worden vervolgd. Verzoeker verwijst in dit kader bovendien naar het politieke profiel van zijn oom en zijn ouders, doch uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat zijn ouders in de jaren voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en na 2007 zelf evenmin enig probleem ondervonden ingevolge hun (voormalige) activiteiten voor de SLPP (administratief dossier, stuk 5, p.2-3). Bovendien verblijven verzoekers oom en ouders nog in Sierra Leone, hetgeen erop duidt dat zij niet worden vervolgd, zodat bezwaarlijk aangenomen kan worden dat verzoeker ingevolge hun politieke profiel wel vervolging zou riskeren. In dit kader kan worden opgemerkt dat verzoeker nog in contact stond met zijn vader en zijn broer doch geen melding maakte van het feit dat zij ingevolge hun familienaam of het politieke profiel van zijn familie problemen kenden (administratief dossier, stuk 5, p.5-6). Daarenboven kan de bewering dat zijn familienaam stevast zou worden gelinkt aan de SLPP niet worden gerijmd met zijn verklaring dat één van zijn familieleden, met dezelfde achternaam als verzoeker, een prominent APC-lid is en de functie van Deputy Minister van Onderwijs, Wetenschap en Technologie uitoefent (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.12).

De documenten in het administratief dossier vermogen niet afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen (administratief dossier, stuk 17: documenten). De gecertificeerde kopie van verzoekers geboorteakte, de lidkaart van de SLPP en de lidkaart van de Task Force van de SLPP bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande. Wat betreft de kaart van Unity Radio dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat dit slechts een geplastificeerd papiertje in zeer slechte staat betreft, waarop geen enkele officiële stempel of handtekening staat. Gelet op deze vaststelling kan niet worden aangenomen dat het een authentieke kaart zou betreffen. Zulke kaart zou,

zelfs indien deze authentiek zou zijn, *quod non*, slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, en kan op zich de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen geenszins herstellen omdat zij niet opweegt tegen de hoger gedane, frappante vaststellingen omtrent zijn vermeende activiteiten voor Unity Radio.

De bij het verzoekschrift gevoegde attesten, die als politiek getuigschrift geen officiële bewijswaarde hebben, kunnen evenmin de voormelde vaststellingen ontkrachten daar zij in eerste instantie niet vermogen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 3). Zij doen integendeel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Betreffende het eerste attest dient bovendien te worden vastgesteld dat het geenszins aannemelijk is dat dit gesolliciteerde attest daadwerkelijk zou zijn uitgereikt door de nationale secretaris generaal van de SLPP aangezien hierin de naam van deze partij in de hoofding verkeerdelijk voluit weergegeven wordt als “Sierra Leone **Peoples’ Party**” in plaats van “Sierra Leone **People’s Party**”. Voorts wordt hierin de naam van het radioprogramma dat verzoeker mede zou hebben gepresenteerd, ondanks dat Unity Radio de spreekbuis van de SLPP zou zijn, foutief neergeschreven als “inside **de papers**” in plaats van “inside **the papers**”. Dit alles klemmt nog des te meer daar de inhoud van het attest niet strookt met verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde immers dat bij de eerste aanval op Unity Radio, van 13 maart 2009, de aanvallers niet binnen geraakten en hij niet werd gewond. Slechts bij de tweede aanval op de radio, drie dagen later, zou hij gewond zijn geraakt (administratief dossier, stuk 6, p.13-14; stuk 12, vragenlijst, p.2). Desalniettemin wordt in het attest gesteld dat verzoeker bij beide aanvallen hardhandig zou zijn aangepakt.

Ten aanzien van het tweede attest, dat zou uitgaan van de editor van de Unity Paper, kan vooreerst worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoeker een attest neerlegt dat door de uitgever van de Unity Paper zou zijn uitgereikt. Verzoeker, die bij Unity Radio beweert te hebben gewerkt, betoogt in het verzoekschrift immers zelf dat Unity Radio en Unity Paper twee onderscheiden media zijn die niet met elkaar mogen worden verward (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10). Voorts wordt ook in dit document de naam van de SLPP voluit foutief weergegeven, daar waar deze wordt neergeschreven als “Sierra Leone **Peoples Party**” in plaats van “Sierra Leone **People’s Party**”. Daarenboven blijkt ook hier de naam van verzoekers radioprogramma foutief te zijn opgenomen als “**INSIDE DE PAPERS**” in plaats van “**INSIDE THE PAPERS**”. Bovendien kan de inhoud van dit attest evenmin worden gerijmd met verzoekers hoger aangehaalde verklaring dat hij tijdens de eerste aanval op de radio, op 13 maart 2009 niet gewond werd en de belagers er niet in slaagden binnen te geraken, dit in tegenstelling met de aanval drie dagen later. Volgens dit attest zou verzoeker immers lichamelijk gewond zijn geraakt zowel tijdens deze aanval als tijdens de aanval van drie dagen later. Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker blijkens dit attest een aantal malen illegaal zou zijn gearresteerd (“*He was illegally arrested a couple of times*”), terwijl verzoeker slechts melding maakte van één arrestatie.

Waar verzoeker nog op algemene wijze stelt dat de media in Sierra Leone niet betrouwbaar zou zijn en dat bronnen moeten gecheckt worden alvorens gevolgtrekkingen te maken, dient te worden opgemerkt dat dergelijke algemene en niet uitgewerkte bewering geenszins van aard is om de voormelde vaststellingen te ontkrachten. Verzoeker werkt niet uit dat of waar de inhoud van de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier niet correct zou zijn en brengt zelf niet het minste begin van informatie bij ter weerlegging van deze informatie.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en beroept zich teneinde deze status te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS